

NOVINY

KULTURNÍHO SPOLKU KOZOJEDY A OBCE KOZOJEDY

ČÍSLO 3 - 2010 1. ČERVENCE 2010

Dne 8. května 2010 se dožila krásných 95 let paní Růžena Sinkulová – druhá nejstarší občanka Kozojed. Své narozeniny slavila několikrát. Odpoledne 8. května jí přišla zahrát kapela p. Saka, která provázela ten den po vsi Máje. Májovníci se zastavovali a paní Sinkulové blahopřáli. S rodinou slavila pak ještě celý večer až do pozdních hodin. Paní Sinkulová má problémy s nohou a klouby. Špatně chodí, na vozíku však ráda vyjede na dvorek či po vsi. Ráda také s dětmi a vnoučaty zajede do pěkné restaurace na oběd či večeři. Má ráda návštěvy, zajímá se o dění ve vsi, vzpomíná na to, co bylo. Ve svém nově upraveném obýváku vyprávěla celý večer a vzpomínala jen na to dobré a veselé.

PANÍ RŮŽENA SINKULOVÁ VYPRÁVUJE

Oslavy ty byly pěkné. Celá kapela tu byla a večer ještě Vašek Beneš s harmonikou, ten to dodělal. Zpívali jsme až do půlnoci. I „Lešetínského kováře“ jsme si zazpívali. Všechny písničky, co hráli, jsem znala. Bylo krásně, nepršelo, byl teplý večer. Tancovat, to už mi ale nešlo.

Písničky jsem se naučila od rodičů, mámi taky ráda zpívala. Už od čtyř let jsem zpívala – když šel někdo okolo, říkal: „Růženko, zazpívej.“ Tak jsem zazpívala, ale jen když pro mne něco měl – třeba hrušku nebo jablíčko. Bydleli jsme na Hradčanech - tak jsem vlastně zpívala na Hradčanech. To každý říct nemůže. Já zpívala ráda, i děti jsem učila zpívat, dokonce i vnoučata. David, ten uměl písniček nazpaměť, když byl malý! Pak hrál na harmoniku, hrál pěkně. Chtěla jsem, aby mu to vydrželo. Ale potom se chytil kytary a s harmonikou skončil.

Vnoučat mám 18 – zase hodně holek, jenom 7 kluků. Nejstarší vnouče je Pepík Beran, ten je o rok starší než Zdeňka – jeho teta. A pravnoučata musím spočítat. Je jich 25. A to ještě mám i praprnoučata – čtyři – to jsou Jiřiny pravnoučata.

Jmenovala jsem se za svobodna Blechová. Byli jsme čtyři sourozenci, tři holky a jeden kluk – Láďa. Ten byl nejmladší. Když se oženil, bydlel v Kadani a zemřel z nás nejdřív – v 62 letech. Nejstarší sestra Tonča – ta byla o 4 roky starší než já, si vzala Zíku a zůstala doma. Pak byla Kristýna, sloužila v Lednici, tam se seznámila s Piškulou. Vzala si ho a odstěhovali se do Libořic u Loun – on tam dělal cestáře. Jezdili jsme je navštěvovat s tátou (manželem) na motorce. Já měla ruksak na zádech a jeli jsme. Jednou, když jsme se vraceli domů, tak se to tady nad vsí „V jamách“ asi nějak houpllo, já se špatně držela, spadla jsem, ale táta nic nezapozoro-

val. Až doma zjistil, že s ním nejedu. Říkal: „Ty jsi nemohla křičet?“ Já na to: „Já jsem křičela, ale tys mne neslyšel!“

Měli jsme kousek pole. Starý pan Nedbal nám to pomáhal s koňem obdělat – měl pole hned vedle nás. Já to pak k nim chodila odpracovat.

Do školy jsem chodila sem do Kozojed. Tady ale měšťanka nebyla, byla tu jen obecná škola – 8 let se chodilo do školy. Naposled nás učil Bohumil Matějka – ten tu pořádal i divadla. Já hrála Večernici a lezla jsem po žebříku do nebe a táhla tam Mařenku. Tu hrála Tichá – usnula jako na louce a něco se jí zdálo. Hrál se to v Zimohráze.

Řídící Matějka se pak oženil, měl paní z Břežan. Po škole mi říkali, jestli bych chtěla, že bych mohla u nich sloužit – měla bych na starosti malého, uměla jsem si s ním hrát. Tak jsem ho vychovávala. Pak měli ještě jednoho. Paní byla šikovná, všechno uměla, ale domácí práce dělala nerada. A já byla ráda, že jsem od ní mohla odkoukat, co a jak se dělá.

Seděla jsem celých osm let s Annou Němcovou z rynku – byla z dvojčat – sestra Anežka se vyučila cukrářkou a dostala se do Prahy, Anna – ta zůstala doma. My jsme byly uličnice, ale měly jsme se rády. Všechny možný voloviny jsme dělaly. Ona něco nakreslila, já jsem se musela smát a už jsme byly obě poškode. A jednou na nás zapomněli. Naši nás hledali, už se šeiřilo. Až když Anežka přišla s kravami z pastvy, tak to řekla: „Tak hold je ještě neodemkli, byly s Růženou poškode.“ A doma jsem ještě dostala.

Když byly teplé večery, to se sedávalo po pangejtech. Mladí lidé chodili po vsi, my mladší jsme se do nich taky vmíchali a šli jsme.

A strejda Vlkojc měl harmoniku. Tam, co jsou bytovky, byla velká louka s křížkem. Sedávali jsme tam, strejda hrál a my zpívali. Vždycky říkali: „Růžo, začni.“ A já zpívala ráda, tak to nebyl problém.

V 19 jsem si namluvila tátu, byl z Kozojed, bydleli tam, co je teď Kolář, předtím Vodičkovi. Pocházel ale od Belšanů. Měli jsme to k sobě přes potok. Ještě na Hradčanech nebyla silnice, byla tam rokle, kolem pěšinka a dole tek potok. Maminka to nerada viděla, že za mnou chodil, byl o 8 let starší. Já neposlechla, přišla jsem do jiného stavu – a to byla Jiřina. A za necelé dva roky pak Pepík, pak Libuše, Franta, Hana, Mirka, Růža, Eva a nakonec Zdeňka. Tu už jsem nechtěla. V porodnici v Kralovicích jsem byla nejstarší – už mi bylo skoro 41 let. Než se narodila, říkala jsem: „Ať je to, co je to, já to dám švagrové.“ Ta neměla děti. Když se Zdeňka narodila, už jsem ji ale nedala.

Děti se hlídaly samy, ale nechtěly se moc poslouchat. Já je vodila na hřiště, tam se vyběhaly, myslela jsem, že se utahají, ale to ne. Franta zlobil asi nejvíc. Měl hrozně rád koně. Jak mohl, hned byl u Kašíků, třeba se i pod hradbou podhrabal. Měli tam takového malého koníka. Taky třeba volal: „Šotolo, ty vole, pomoz mi a nadzvedni ty vrata, já podlezu.“ Jednou se ztratil. Hledali jsme ho, nikde nebyl, hrablama jsme prohledávali louži. Až šla kolem paní Zábranská a říkala: „Copak se tady děje, že je tady tolik lidí?“ „No, ztratil se Fanouš!“ Moje mamí naříkala, že už děti hlídat nebude – tedy ty moje a dcery Jiřiny. A Zábranská na to: „No, prosím vás, jela tady Kašíková na Panský pro jetel a měla ho zabaleného v zástěře – on byl jenom v pyžamu.“ To byly Fanoušovi asi tři roky. Já byla rozčilená: „Počkej, ty neřáde, já ti jich namelu.“ A mamí: „Abys věděla, já ti ho teď nedám, až tě ten vztek přejde, tak si pro něj přijď.“ Dneska si Franta na koně ani nevzpomene.

Nebo tady vozili ty vejpalky z cukrovary. Franta běžel za nimi a otevřel jim vzadu kohout u voznice. Z vozu to celou cestu teklo a on pak hrozně smrděl. Moje mamí ho převlékla – já mu jich za to taky pár ušila na zadek. Ten se nazlobil. A hlavu, jak měl rozbitou!

Pepík, ten byl hodnej a děti hlídal dobře. Holky z něj měly respekt. Mohly koukat jen na pohádky, jak byla hvězdička, musely jít spát. Zase ale, když byly Vánoce, dostaly od něj plno dárků.

Hanka si teďko stěžuje, že vždycky dostala za Frantu, že ho měla hlídat. Ale měli se spolu nejradší. Honili jsme husy Pod Příčkou, ony se pak samy vrátily. Jednou jsme sušili u Lednice a strhla se hrozná bouřka. Přišli jsme domů, děti nikde, tak jsme je šli hledat k řece. Najednou jsme je uviděli. Šly od řeky, držely se pod paží. Po každém zablesknutí se zastavily a pokřivovaly. Honem jsme je vedli domů, aby nenastydly.

Když děti odrostly dělala jsem v JZD - krmila jsem v teletníku s Liptovou. Ta měla malá telátka – to mne nebavilo – já měla ty větší. A v kravině byla taky dobrá parta. Udělaly jsme kus práce a užily si legrace. Rády jsme si zazpívaly – vzpomínám na Maruš Šourovou - ta zpívala ráda a hezky. Taky jsme chodily sbírat kamení, okopávat řepu, vybírat brambory.

K řece jsme chodily pracovat na zeleninu. Zrovna bylo Boženy a tam byly tři. Svačily jsme, pily jsme. A každá Božena přinesla víno. Vypily jsme to a říkaly: „Ještě bychom si daly.“ Stará paní Prusíková – to byla taky Božena - měla v kapesníku zavázané peníze a říkala: „Já nikam nepůjdu, ale na tu flašku dám.“ Boža Beranů vyskočila: „Teto, já tam doběhnu.“ Tak jsme vypily další flašku. Nakonec nás musel Plaček babosedem rozvézt po vsi. Božena Procházková měla problémy, protože ji Procházka nechtěl pustit domů – když je vožralá, ať zůstane tam, kde se vopila.

V 53 letech jsem šla do důchodu, ale ještě 20 let jsem pak chodila do práce. Do rostlinné výroby – na zeleninu k řece, přebírat brambory. Pak Zdeňka potřebovala jít do práce, tak jsem přestala dělat a hlídala jsem jí děti.

Chodivávali jsme s nůškami Pod Příčkou na řasy z vody. Do nůšky jsme si daly plech, řasy jsme nažaly, daly do nůšky, ta byla rovná, a nesly to nahoru. Bylo to těžké a cestou z nůšky tekla voda. Říkaly jsme, že ty řasy jsou pro husy za oves. Housata byla brzy zjara a kolem řeky byla nejdřív tráva. Tu jsme jim taky nosily. Dole u řeky bývalo taky hřiště. U Vaňků, tady co je teď Bech, byla hospoda pro ty mladý, tam se to vždycky sešlo a odtud pak chodili k řece hrát fotbal. Starej Rabštejn tam hrál na flašinet a bába Zábranských s nůškou - prodávala cukroví – kremrole, cucavý špalíky a tak. I na zábavy s tím chodila, každé koupil něco domů dětem. Taky čepice se tam prodávaly. K ránu - tak v šest - se ještě od zábavy šlo s muzikou po vsi domů. To bylo hezký.

Někde u Čertovy hráze jedno léto přebývali chlap s paní – chodili po vsi, lidi za nimi, on hrál a ona zpívala. Něco si tak vykoledovali. Tu jejich písničku si ještě pamatuju: Svatá Maria, vyslyš nás/ a hojně deštička sešli nám, /svlaž naše políčka, Kristova matička, /tys naše matička milostivá, /svlaž naše políčka, ó, Maria.

Vzpomínám si, jak jednou na zelenině u řeky bylo sucho a horko. A ženský na mne – zazpívej, zkus to, popros ať prší. Nechtěla jsem, nakonec jsem klekla na zem, zazpívala tuhle písničku a ono do rána opravdu zapršelo. A pak, že prý budu muset zpívat vždycky, když bude sucho.

Taky jsem chodila za masku – za čerta. To už jsem měla děti. Vzala jsem si modráky, punčochu na obličej. Zábranskýmu jsem řekla, že se oblíkám, aby pohlídal děti. On na to: „Že ti to holka nemrzí!“ Sáhla jsem do kamen, obarvila si tváře. Napřed se mi polekala paní Křížová odvedle. Vydala jsem se k Volrábům – tam byly holky, co se učily šít. Pořád nevěděly, jestli masky budou chodit nebo ne. Oknem jsem vlezla do domu, zaklepala a vpadla jsem tam na ně. A Milena Zábranských myslela, že je to můj brácha, tak křičela: „Láďo, ty sviňáku, dej už pokoj!“ Já je pomydlila, a když jsem odcházela, stáhla jsem masku a ony: „Jéžišmarjá, paní Sinkulová, my vám nadávaly ...“ Z toho jsem si ale moc nedělala. A ostatní masky se zatím teprve oblíkaly. Tohle byl takovej předvoj. Taky u našich jsem byla – napřed mě nepoznali. Pak mi mamí vynadala: „To je máma od 5 dětí – snad ani nedostaneš rozum!“

Jednou jsme byli na bále, ani nevím, jaký byl. Ale bylo to takové nijaké. Přišel za mnou Šotola a říká: „Sinkulová, běžte se s ženskejma převlíct, ať uděláte nějakou legraci.“ U Šimiců jsme se s Tichou, Boženu Procházkovou a ještě několika dalšími vystrojily do starejch hadrů a masek – to jsme vypadaly! V hospodě už na nás čekali, začala hrát muzika a my napochodovaly. To bylo haló! Hádali, kdo to je a nemohli nás pozvat. No, to byla legrace, když jsme se pak odmaskovaly. Šotola nám dal flašku – jak slíbil. A Tichá pak zpívala: „Já jsem si ten svíteček (místo kvíteček) za klobouček dal.“

Vzpomínám, jaké jsme dělaly hlouposti. Vybraly jsme brambory v JZD a Jiřina Holubojc mi provokovala, že ji nedohoním. Utíkala, já za ní. Když už jsem ji doháněla, hodila za sebe košík, já přes něj udělala dva kotmelce a navlékla jsem se do něj. Nemohla jsem vstát, musela mne z toho vymotat. Naštěstí se mi nic nestalo.

U Zimohrázu jsme na bramborách zase udělaly oheň, a pak nás napadlo přes něj skákat. A Mára Nedbalojc letěla přes oheň, sukni měla nějak roztřepanou, tak jí chytla. Křičely jsme, aby lehla. Naštěstí jsme ji včas uhasily. Už jsme ale neskákaly ani jedna. To jsme dělaly blbosti – kdyby to udělaly děti! A my už byly rozumný ženský. Tedy měly jsme být.

Chodili jsme taky cvičit do Sokola, vedl to Matějka, pak Franta Tichý. Cvičili jsme tady na návsi, dokonce nás několik jelo i do Prahy na slet. Ale necvičili jsme tam, jen jsme se dívali – to bylo krásný. V Praze jsme dokonce zabloudili v jedné cukrárně. Byla tam samá zrcadla, točili jsme se jen dokola. Až prodavačky volaly: „Dívejte se jen pořad před sebe a pojdte rovně a dojdete sem k nám k pultu. Co si asi o nás myslely!“

Do panáků se obilí začalo stavět až v roce 1890, v některých obcích již dříve. Lidově se jim říkalo paňáci, také mužící. O počátku stavění obilí do panáků jsem zaznamenal vyprávění svého otce Václava Fencla z Robčic č.p. 2: „V roce 1890 postihlo velké krupobití vesnice od Plané až ke Kožlanům. V č.p. 10 u Čejků byl tehdy na pachtu Volín, řečený Hána z Kozojed, který už stavěl posečené obilí do panáků. Obilí v panáčích kroupy moc neuškodily, vytloukly jen vrchní snop, kdežto všem ostatním hospodářům, kteří měli obilí na hrstích, všechno zrno zatloukly do země“. V tomto roce si Václav Fencl také zapsal, že od Hány koupil 2 1/2 kopy slámy za 15 zlatých a 2 strychy žita za 10,36 zlatých. Svědčí to o tom, že Hána měl jak slámu, tak i zrno, kdežto ostatní museli obojí kupovat.

Každé obilí mělo svůj typ panáků. Žitné panáky se stavěly z 10 snopů, z nich devět stálo na zemi a desátý je přikrýval jako klobouk nebo čepice. Základ panáku tvořil tzv. kříž. Střední snop se postavil pevně břitovím na zem, v polovině se ohnul směrem po větru, zpravidla od západu k východu, jeho klasy se neměly dotýkat země. Druhý snop se postavil k prvému na straně, na kterou byly zahnuty jeho klasy. Ten, kdo stavěl první snop, přidržoval klasy ostatních snopů, aby se nerozlézaly. Ostatní snopy se stavěly do kříže. Takto postavený panák se přikrýval posledním snopem – kloboukem nebo čepicí. Snop určený na klobouk se na zemi ohnul těsně za povříselem, před tím se stébla roztáhla do vějíře, a tak se posadil na panák opět po větru. Od západu k východu. V některém hospodářství snop na klobouk neohýbali, jen jeho stébla rozhrnuli, a tak jej posadili na panák v nakloněné poloze po větru. V obou případech se stébla stejnoměrně rozhrnula po celém panáku, jednak aby do něj nezatékalo, jednak, aby při krupobití byl celý panák chráněn.

Jako děti jsme zpravidla snášely snopy k řádu, kde se stavěly panáky. Vlastní stavění snopů měli na starosti starší sourozenci a rodiče. Panáky se stavěly navečer a stavění se často dokončovalo už za šera.

Pšeničné panáky se stavěly buď z 12 snopů – 9 stálo na zemi a 3 tvořily klobouk (říkalo se jim velké panáky), anebo ze 6 snopů – 5 stálo na zemi a jeden je přikrýval, to byly tzv. malé panáky.

Pšeničné snopy byly podstatně těžší a větší než žitné. Vázaly se do povřísel ze žitné slámy. Povřísla se dělala zpravidla v zimě. Na pole se vozila na trakaři, později na sekačce anebo na voze. Doma se namáčely otýpky povřísel v louži, aby se při vázání nelámala.

Žitné snopy se vázaly do povřísel ukroucených jednoduše z posečeného žita. Prostírání povřísel při žitných a pšeničných žních bylo úkolem menších dětí. Ale stavění pšeničných panáků se děti nezúčastňovaly. Se snopy se muselo zacházet opatrněji než se žitnými snopy, aby se zrno nedrolilo, proto stavění pšeničných panáků měli na starosti zdatnější pracovníci. Pšeničné snopy se stavěly také jen do řad, místo do panáků, zvláště, byla-li pšenice přezralá a drolila-li se.

Klobouk na malý pšeničný panák připravovali a posazovali 2 lidé. Na zemi rozhrnuli klasy a slámu snopu, vytvořili ve snopu prohlubeň, kterou pěstí ještě prohloubili (ušťouchali), potom jej každý na jedné straně uchopil za klasy a břitoví, zdvihli, obkročili panák, klobouk nahoru nasadili, směrem dolů jej dobře přitáhli a klasy i slámu klobouku pěkně rozložili po celém

panáku. U nás doma se takové panáky s oblibou stavěly. Otec říkal, že snopy v nich lépe vysychají a ani v deštovém počasí tak nenasáknou vodou. Naproti tomu do velkých panáků voda zatékala, mnohem hůře vysychala, a proto v nich zrno rádo vzrůstalo.

Z ovsa se v Robčicích stavěly podobné panáky jako z pšenice. Ale oves a ječmen se sekal většinou na řádky. Při sekání měl sekač obilí po pravici a odsekával je doleva. Požaté obilí kladl kosou při sekání pěkně do řádku na zem. Přirozeně, že se tak mohlo sekat jen stojaté obilí. Na řádcích obilí lépe vysychalo než na hrstích. Po vyschnutí se hráběmi nahrabalo na hrstě (hromádky), sbíralo a vázalo do velkých snopů. Bylo-li třeba, stavělo se ještě do panáků, aby vyschlo, ale většinou se hned vozilo do stodoly. Za trvale deštivého počasí se obilí na řádcích obracelo, jakmile se trochu ukázalo sluníčko.

Na hrstě se sekal oves a ječmen zejména do doby, kdy se začaly používat sekačky jednak travní s tzv. katrem a potom velké obilní s hráběmi. Při sečení žacími stroji byly hrstě velké a rozhozené do šířky, takže při sbírání se musely napřed nahrabávat.

Z robčické kroniky Františka Fencla

KOZOJEDSKO VE FOTOGRAFII

Petra Ouhřabková, vedoucí školní jídelny, má velkou zálibu ve fotografování. Ochotně pořizuje kvalitní snímky pro potřeby obce a hlavně pro obecní kroniku. Zúčastnila se fotografické soutěže v celostátním časopise „Moje země“. Její snímek „Lesní procházka u Kozojedy“ byl zařazen mezi sedm nejlepších fotografií a uveřejněn v únoru 2010 v měsíčníku Květu „Moje země“. Barevné soutěžní foto a další její snímky si můžete prohlédnout ve vývěsní skřínce myslivců proti rodinnému domku p. Jiřího Jichy a v Lednici na vývěsní tabuli obecního úřadu.

PŘEČETLI JSME ZA VÁS - ZAJÍMAVOSTI KOLEM NÁS

VELKÁ ILUZE ČESKÉHO ŠKOLSTVÍ

2. dubna 2008 vystoupil na Univerzitě Hradec Králové prof. PhDr. Petr Piňha, CSc. s přednáškou „Velká iluze českého školství“. Tato přednáška je dlouhodobě středem pozornosti a zájmu odborné i laické veřejnosti. Se začátkem školních prázdnin je tato zajímavá tematika stále aktuální a stojí za to si z rozsáhlého textu povšimnout alespoň několika krátkých pasáží. Celou přednášku si můžete stáhnout třeba zde: http://www.gymtrhovesviny.cz/uzitecne_odkazy/velka_iluze_ceskeho_skolstvi_08.pdf

Nedostatek kázně se dramaticky projevuje na kvalitě jazykových projevů. Nesmyslné bláboly, rozpadlé věty, to, že žák píše pravý opak toho, co chce vyjádřit, to vše je přijímáno. Kvalitní dopracování úloh není vyžadováno. Stačí, aby se ukázalo, že žák rámcově ví, jak určitý typ příkladu řešit. Obávám se, že z našich škol začínou vycházet neofesitelně drzí lidé, neschopní pořádné práce a bez schopnosti se dohodnout. Stále více se setkávám s lidmi, kteří jsou tak svobodní, tj. neukáznění, že se to projevuje chaotičností myšlení, neschopností něco domyslet. Stěžují si, že jsou neustále stíháni ranami nespravedlivého osudu. Jsou to lidé, kteří byli vždy chváleni. Jsou to žáci, kterým nikdo neřekl, že nic neumí, protože se neučí. Slyšeli vždy jen dobrý, výborný, skvělý, perfektní, Waw! a někdy máš smůlu. Tato smůla, která není náhodná smůla, ale nutný důsledek drzé lenosti, bohorovnosti a nedotknutelnosti, se po vyjítí školy změní v rány osudu. V běžném životě se na ně na rozdíl od škol nefouká a nerozdávají se utěšující dobrůtky.

Další problém vidím v tom, že se stále honosíme, jak děti učíme myslet, pečujeme o jejich kreativitu a díváme se svrchu na každého, kdo by chtěl nějaké vědomosti. Ty nejsou zapotřebí, protože si je žák dovede najít

na internetu. Debaty a úvahy, kolik vědomostí mají žáci mít, probíhají už celá desetiletí, dokonce staletí. V různých vlnách a dobách se na ně klade odlišný důraz. Dnes se ovšem, díky lenosti a ve snaze vyloučit cokoli pracného a málo příjemného, došlo ad absurdum. Předně si myslím, že bez potřebného množství vědomostí člověk dost dobře nemůže přemýšlet, protože nemá o čem a novou informaci nemá kam zařadit a s čím srovnávat. Představa, že si úplný ignorant sedne v knihovně, tvořivě zapřemýšlí, vyhledá vše potřebné a napíše geniální studii, je lichá. Neví ani, co má dohledat. Když něco najde, neví a nepozná, zda to k jeho tématu patří, a už vůbec nepozná, zda našel cennou informaci nebo úplnou pitomost. Výsledkem je, že se vychvalované eseje hemží nesmysly a chybami všeho druhu.

Učitelé, nadšení, co všechno si žáci dovedou najít, když brouzdají po internetu, by měli dát pozor, aby jim žáci neutonuli v bezbřehém salátu, který na internetu je. Jistě jde o problém, který se časem vyřeší a určitě se dá vyřešit. Zatím řešen není a v oborech, kterým rozumím, zjišťuji, že na internetu je tolik chyb, že je svým způsobem bezcenný. Je to však božstvo, před kterým musíme mlčet a pokleknout. Argument, že žák má něco z internetu, je vážnější než učitelovo správné tvrzení, že je to špatné.

Podtrženo a sečteno:

Vím, že mnoho věcí je z principu špatné a je obtížné se tomu postavit. V době pravidla Peníze jdou za žákem, v době bulvarizace tisku, všeobecné povrchnosti a reklam, je těžké vytvářet kvalitní, klidnou školu. O dobrých školách se nebude psát v tisku, nebudou mít úžasné atraktivní nabídku, budou mít potíže, protože poctivou práci a péči o žáky budou rodičům dělat starosti. Vím, že je to nerovný zápas. Ale pozor. Je to zápas o vlastní lidskou hodnotu, o čest a také o děti, které jsou bezbrannou kořistí všeobsáhlé lži, ve které vesele žijeme.

110. VÝROČÍ ZALOŽENÍ SDH KOZOJEDY

Sbor dobrovolných hasičů je nejstarším ze spolků, které dnes v Kozojedech působí. Byl založen dne 18. března 1900 v hostinci u Breburdů. Při vzniku hasičského spolku byl do jeho čela do funkce starosty zvolen tehdy nejváženější občan – katolický farář František Honomichl. Když po dvou letech zemřel, stal se jeho nástupcem rolník František Zetek (čp. 62 – dnes V. Kolman) a ve funkci zůstal celých dvacet let.

Prvním velitelem hasičského sboru byl obchodník Karel Hůlka. Jeho funkci převzal po osmi letech František Včala (čp. 8), který velel sboru celých dvacet čtyř let a za své zásluhy byl v roce 1933 zvolen čestným členem. Už v dubnu 1900 se jednalo o provedení zkoušky stříkačky a o stejnojmenných a v červenci téhož roku se 21 členů sboru zúčastnilo průvodu v Kralovicích konaného u příležitosti výletu plzeňské sokolské župy do tohoto města. V září pak proběhlo za účasti mnoha okolních sborů slavnostní vysvěcení stříkačky na návsi u kapličky sv. Anny. Na konci roku 1901 měl už sbor kromě 26 činných také 55 přispívajících a zakládajících členů, jednu stříkačku, 200 m hadice, 6 m savice, 2 košíky, vůz, 2 operací a 2 hákové žebříky.

První boj s ohněm si sbor vyzkoušel při požáru v Liblíně v říjnu následujícího roku. První veřejné cvičení uspořádali kozojedští hasiči na návsi v roce 1904. Každou zimu se členové spolku a další hosté veselili na hasičském bále, kterého se zúčastňovali v krojích. Náročná zkouška čekala hasiče 2. června roku 1913, kdy v devět hodin večer přišla po parném a dusném dnu bouřka a spolu s ní největší požár v obci za dobu existence zdejšího hasičského sboru. Blesk udeřil skoro současně na třech místech: do stáji na faře, u Bechů (čp. 6 – dnes Denkovi), v koutě návsi a u Kapsů (čp. 21 – proti dnešní budově obecního úřadu). Hasiči nevěděli, kde dříve zasáhnout. Protože během bouřky přišlo jen málo, shořely prázdné farní stáje, kůlna se zásobami sena, dříví a uhlí. Na návsi oheň strávil 4 stodoly (Becha čp. 6, Beneše čp. 7, Včaly čp. 8 a Šoura čp. 61) se všemi zásobami slámy. U Kapsů zničil požár obytné stavení a půdu nad stájemí se zásobami sena.

Vlivem 1. sv. války činnost sboru ustala na téměř pět let. Celkem 85 mužů ve věku do 18 do 50 let postupně narukovalo, osmnáct z nich se už nikdy nevrátili. Na podstavci pomníku padlých na návsi najdeme vyryta i jména dvou činných hasičů: Bohumila Vostatka a Antonína Tichého. Po skončení války se výbor opět sešel a činnost spolku ožila. Zvolením starosty hasičského sboru Františka Becha z čp. 30 (dnes B. Beneš) v roce 1922, který funkci vykonával dalších 26 let, prošel spolek dobou největšího rozkvětu. V roce 1926 přispěli hasiči na zřízení obecního pomníku padlým a hned následující rok se v Kozojedech konal hasičský župní sjezd. Několik členů se zúčastnilo celostátních sjezdů československého dobrovolného hasičstva v roce 1923 a 1928. Hasiči se také podíleli na významných veřejných slavnostech v Kozojedech i v okolí. Dále spolupůsobili při likvidaci několika požárů v Borku, Rohách, Liblíně a jinde v okolí a asistovali na pohřbech členů svého sboru. K 30. výročí založení spolku bylo v červenci 1930 uspořádáno na návsi veřejné cvičení se sekýrami, žebříky a stříkačkou, na závěr byl vyhlášen poplach. Ve funkci velitele vystřídal v roce 1933 Fr. Včalu František Němec (čp. 91). V květnu 1936 si spolek pořídil nákladem 22 500 Kč novou motorovou stříkačku, na niž dostal subvenci 3 500 Kč.

Během 2. sv. války nastal druhý útlum činnosti, k oživení došlo až po

osvobození v roce 1945. Od roku 1949 stál v čele sboru Fr. Němec (čp. 91), který byl předtím šestnáct let velitelem. Hasiči se s chutí pustili do práce. Vyměnili požární výzbroj i výstroj, vyčistili a upravili rybníčky na návsi a brigádnicky pracovali na úpravách hasičské zbrojnice. Po dvou letech vystřídal starostu Fr. Němce Václav Lipert (čp. 48) a funkci jednatele zastával 21 let Oldřich Záborský. V roce 1954 se v rámci celostátní reorganizace změnilo dosavadní označení sboru na místní jednotu Československého svazu požární ochrany. Z hasičů se tak stali požárníci a o jejich výzbroj a výstroj se začal starat MNV. Kolem roku 1960 se podařilo rozšířit a omladit členskou základnu organizace. Bylo založeno žákovské družstvo, jehož prvním vedoucím se stal Václav Wohlmuth. Později se pod vedením Karla Kypky pravidelně zúčastňovali celostátní soutěže Plamen a pod vedením M. Plačka a M. Štěrbové družstvo přetrvávalo až do 90. let. Starostu V. Liperta vystřídal po třinácti letech v roce 1966 František Fišer (čp. 34) a v roce 1969 Josef Bech (čp. 28). Do sboru se později přihlásily i ženy. V době vedení spolku Fr. Hykyšem (od roku 1972) dokončili hasiči vybudování požární nádrže na návsi a zahájili přístavbu hasičské zbrojnice. Po změně politických poměrů na konci roku 1989 se spolek vrátil zpět k názvu Sbor dobrovolných hasičů. V jeho čele stál od roku 1978 Václav Holub a jako jednatel pracoval J. Beránek z Borku.

V současnosti má sbor 111 členů. Dlouholetého předsedu sboru Václava Holuba vystřídal Miloslav Plaček, jednatelem je Zdeněk Beran. Velkým přínosem pro činnost hasičů bylo přijetí nových mladých členů. Ti se velice aktivně a zodpovědně účastní hasičských soutěží. Výsledky sice ještě v hasičské dovednosti nedosahují kvalit ostřílených družstev, ale vzhledem k jejich snaze a odhodlání se blýská na lepší časy. Dalším příjemným překvapením je, že o účast v soutěžích projeví zájem i mladá děvčata, která již teď pilně trénují, aby mohla sbor reprezentovat při příležitosti letošních oslav 110. výročí založení SDH.

Aktivity hasičů se netýkají jen činnosti hasičské, ale jsou ochotni přiložit ruku k dílu i při jiných méně atraktivních činnostech. Pravidelně se starají o odvoz železného šrotu, v zimě pomáhali při prohrnování chodníků, starají se o požární nádrže, několikrát již provedli spálení navezených větví u hřbitova. Pokračují v tradici blahopřání jubilatům z řad hasičů při významných životních výročích, pořádají hasičské veselice. Pravidelně se konají schůze výboru, hasiči se podíleli na pořádání vydařené akce Kozojedské kulturní léto 2009, starají se o hasičskou zbrojnici a o dvě hasičská vozidla AVIA a CAS 25.

Ve společenském a kulturním životě hraje dnes Sbor dobrovolných hasičů jednu z hlavních rolí. Můžeme proto říci, že za více než stoleté období své činnosti si získal vážnost a úctu. Svůj život a nemalé množství práce s ním spojilo už několik generací kozojedských občanů.

V letošním roce členové výboru připravují oslavy 110. výročí založení sboru, které se budou konat dne 4. července na hřišti TJ Sokol Kozojedy. Je připraven opravdu bohatý program, a proto jste všichni srdečně zváni.

**S použitím brožury J. Svobody a B. Zilynského
Spolkový život v Kozojedech připravila D. Příbylová**

MÁJE KVĚTEN 2010

ČÍ BYLY MÁJE 2010 ?

Od svého založení pořádal Kulturní spolek Kozojedy Staročeské máje již několikrát. Přesto každý rok (alespoň z mého pohledu) jsou něčím výjimečné. Letošní májové veselí vypuklo 8. května 2010 a pro spoustu májovníků i pro kecala Marka Peterku to byla premiéra. A troufnu si říct, že to byla premiéra povedená, jak má být. Ani trochu adrenalinu při poslední zkoušce nechybělo, ale to k tomu všemu patří.

Protože v naší „májovnické partě“ většina tanečnicků nepocházela z Kozojed, jeli jsme po všech okolních vesnicích, odkud májovníci pocházejí. Začali jsme ve Břízsku u pana starosty, zastavili jsme se v Robčicích u pana Beneše a přes Borek a Lednici jsme nakonec zamířili do Kozojed. Chtěla bych podotknout, že všude byla skvělá zábava, milí lidé a vřelé přijetí. Kapela Pavla Saka absolvovala tuto cestu s námi.

Těžko se dá popsat atmosféra, kterou prožívají tanečníci o májích. Snad mi dají současní a bývalí májovníci za pravdu. To musí každý zažít.... A Beseda, kterou si zatančil celý sál na konci večera, to jen potvrzuje.

Ale to, co bych chtěla prostřednictvím tohoto příspěvku sdělit, je poděkování všem, kteří se o to, aby se Máje konaly, zasloužili. Poděkování patří především bezvadné partě májovníků. A protože se na této akci podílelo opravdu mnoho lidí - od pečení perníčků počínaje a u zajištění dopravy konče - a já bych určitě na někoho zapomněla, nebudu uvádět žádná jména, jen to, že si toho nesmírně cením a DĚKUJI !...

Takže, čí budou Máje 2011 ????? Našéééééé !!!!!!!

Markéta Němcová, předsedkyně Kulturního spolku

ZÁJEZD DO PRAHY

Kulturní spolek připravuje
na 4. 12. 2010 (sobota) zájezd do Prahy.
Dopoledne máme zamluvenou exkurzi
na pracoviště České televize na Kavčích horách.
Opoledne si prohlédneme památky a navštívíme
vánoční trhy na Staroměstském náměstí.
Večer se pobavíme v divadle.
O další organizaci příprav Vás budeme
včas informovat

INFORMACE OBECNÍHO ÚŘADU KOZOJEDY**USNESENÍ****z 23. veřejného zasedání
Zastupitelstva obce Kozojedy,
které se konalo****ve čtvrtek 22. dubna 2010 od 20:00 hod.
v zasedací místnosti OÚ Kozojedy.****Zastupitelstvo obce projednalo a schvaluje:**

430. Výběr firmy na výměnu oken budovy ZŠ, čp.1, zastupitelé schválili dodavatele této služby v následujícím pořadí:
1. Oknoplastik s.r.o., Plzeň,
2. KM okna, s.r.o., Trnová u Plzně,
3. Okno montáže s.r.o., Plzeň, 4. GEUS Okna a.s., Plzeň.
431. Zprávu o hospodaření obce za rok 2009.
432. Lokalitu - část louky „U pískovny“, parc.č.509/5 mimo ochranné pásmo vodního zdroje v k. ú. Robčice pro konání letního stanového tábora oddílu Tom Veverk, Brandýs nad Labem, za podmínek souhlasu majitele pozemku a vyjádření příslušných úřadů. Souhlas s navrženou lokalitou dává obec na jeden rok.
433. Povolení vstupu na obecní pozemky v bezprostředním okolí za účelem zajištění starého důlního díla 2312 - štola 5 - v k. ú. Kozojedy u Kralovic firmě UNIGEO a.s.
434. Příspěvek na dopravu ve výši 500,- Kč na svoz humanitární sbírky Diakonii Broumov.
435. Nabídku pojištění kamenných soch vytvořených při Mezinárodních sochařských symposiích v Kozojedech, a to v lacinější variantě II. za 5.118,- Kč.
436. Zvýšení slevy na 25,- Kč za oběd s platností od 1. 4. 2010 pro zaměstnance obecního úřadu.

Zastupitelstvo obce projednalo a bere na vědomí:

437. Nabídku firmy Mene Industry s.r.o. na zpracování projektu na zateplení MŠ Kozojedy.
438. Informaci o zapsání do vlastnictví obce p.p.č.1301 v k.ú. Břízsko na základě souhlasného prohlášení.
439. Žádost pana Roberta Polcara, Kaceřov, o dohodu o spolupráci ohledně možnosti umístění kontejnerů na bioodpad v našich obcích.
440. Žádost firmy Čepro a.s.o uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene na p.p.č.1211 a 1205/1 v k.ú. Břízsko z důvodu zajištění příjezdové cesty k armaturní šachtě Š9 Koryta a dále žádost o prodej obecního pozemku p.č.1211/2 a p.č.82 v k.ú.Břízsko.

Zastupitelstvo obce projednalo a ukládá starostovi:

441. Řešení problému s neprůchodnou kanalizací u čp. 6 v obci Lednice.

**OBCNÍ ÚŘAD KOZOJEDY
7. 7. - 9. 7. ZAVŘENO****ZDRAVOTNÍ STŘEDISKO
Změna v době letních prázdnin****Ordinace praktického lékaře - MUDr. Havlin**
- není úterní odpolední ordinace**Ordinace lékaře pro děti a dorost - MUDr. Kozderková**
- není čtvrteční odpolední ordinace**Všechny ostatní změny nutné sledovat na úřední vývěsce.****SPOLEČENSKÁ
KRONIKA****✶ NAROZENÍ****DUBEN**

Kozová, Nicol - Kozojedy 50

KVĚTEN

Peterka Jan - Kozojedy 155

Lomičková Lucie - Břízsko 12

🌐 VÝROČÍ**ČERVENEC**

60 let Nedbalová Ludmila, Kozojedy 78

60 let Baborák Jaroslav, Lednice 37

SRPEN

70 let Pechová Jarmila, Lednice 14

ZÁŘÍ

75 let Zíková Marie, Kozojedy 51

70 let Slachová Ludmila, Kozojedy 9

60 let Stropek Jiří, Břízsko E16

✚ ÚMRTÍ

Píclová Anna, Lednice 2

Šour Josef, Kozojedy 64

Asterová Milena, Břízsko E14

Oliveriusová Jiřina, Kozojedy 13

**PROVOZ DĚTSKÉHO LÉKAŘE V KOZOJEDECH
V DOBĚ ČERVENEC - SRPEN 2010****NEORDINUJE SE:**29.6. - úterý
1.7. - čtvrtek27.7. - úterý
29.7. - čtvrtek3.8. - úterý
5.8. - čtvrtek**V DOBĚ 7.7.- 26.7. a 7.8. - 31.8.2010 se ordinuje:****Úterý 8:00 - 9:30 Čtvrtek - neordinuje se****Další ordinace pro děti a dorost:**

PO	7:30 - 10:00	Kralovice	13:00 - 14:00	Kožlany
ÚT	7:30 - 10:00	Kralovice	15:00 - 16:00	Žihle
ST	7:30 - 10:00	Kralovice	13:00 - 14:00	Chříč jen 21.7. a 11.8.
ČT	13:00 - 14:30	Kralovice	11:00 - 12:00	Kožlany
PÁ	10:30 - 13:30	Kralovice	15:00 - 16:00	Žihle

KRALOVICE 373 396 306 CHŘÍČ 373 398 120
KOŽLANY 603 277 850 ŽIHLE 603 277 850
KAZNĚJOV 373 332 109

POZVÁNKA

Na oslavy 110. výročí založení Sboru dobrovolných hasičů Kozojedy, které se uskuteční dne 4. 7. 2010 od 12:30 v areálu hřiště TJ Sokol Kozojedy.

PROGRAM: 12:30 – Slavnostní zahájení
13:00 – Hasičské cvičení
16:00 – Vystoupení rockové skupiny Harlet

V průběhu odpoledne zahraje dále „Kozojedská čtyřka“, proběhnou ukázky výcviku Policie ČR a bude předvedena moderní hasičská technika.

Pro děti připraveny pouťové atrakce.

ZAJIŠTĚNO OBČERSTVENÍ

NEFOSIN

Zahajuje druhý ročník tradiční výstavy sdružení výtvarníků NEFOSIN

Na levém břehu Berounky, v malebném údolí v Dolanech u Hlinců, najdete jednu z nejstarších památek svého druhu v Čechách - kostel sv. Petra a Pavla. Již druhým rokem zde, přímo v prostorách kostela, od 3. do 31. července, vystaví své práce členové sdružení výtvarníků NEFOSIN. Vernisáž výstavy je 3.7. 2010 od 14:00 hod. Název spolku je zkratkou slov „neformální sdružení individualistů“ a plně vystihuje široce rozmanitou škálu prezentované výtvarné tvorby - sochařská díla, keramiky, obrazy, grafiky, velkoplošné digitální grafiky, umělecké fotografie a velmi atraktivní tvorbu šperků. Výroční výstava v tomto neobvyklém prostoru navazuje na 4 úspěšné prezentace sdružení uskutečněné během loňského a letošního roku.

Naplánujte si prázdninový výlet, pěšky, na kole či autem do končin, kterými prošla dávná historie a seznamte se s tvorbou sdružení NEFOSIN. Více informací hledejte na stránkách www.nefosin.cz.

NOVINY
KULTURNÍHO SPOLKU KOZOJEDY
A OBCE KOZOJEDY

Vydává Kulturní spolek Kozojedy a Obec Kozojedy - Mgr. Jaroslava Benešová, Jana Gömerová;
Noviny Kulturního spolku Kozojedy a Obce Kozojedy vycházejí od června 2002 čtvrtletně.
Adresa: J. Benešová, Kozojedy 7 nebo j.benesova@post.cz Grafika: V. Steiner - vsteiner@seznam.cz
Poděkování všem, kdo se o vydání tohoto čísla zasloužili. Budeme rádi, když do našich novin také přispějete.